

STORTINGET

Innst. 331 S

(2025–2026)

Innstilling til Stortinget
fra familie- og kulturkomiteen

Dokument 8:242 S (2025–2026)

Innstilling fra familie- og kulturkomiteen om Representantforslag fra stortingsrepresentantene Tone Wilhelmsen Trøen, Haagen Poppe, Tage Pettersen og Mathias Willassen Hanssen om å løse fosterhjems krisen

Til Stortinget

Innledning

I dokumentet fremmes følgende forslag:

- «1. Stortinget ber regjeringen sørge for at fosterforeldre gis partsrettigheter.
2. Stortinget ber regjeringen vurdere hvorvidt barn i fosterhjem skal ha mulighet til midlertidig å kunne stanse samvær.
3. Stortinget ber regjeringen forsterke Bufdirs plikt til å gi bistand til kommunene ved å inkludere spesialiserte og forsterkede fosterhjem.
4. Stortinget ber regjeringen sørge for at staten tar regningen dersom kommunene må kjøpe institusjonsplasser når ikke Bufdir kan tilby en egnet plass i fosterhjem.
5. Stortinget ber regjeringen sørge for at det i barnevernet innføres tett oppfølging av nyutdannede barnevernspedagoger, f.eks. gjennom utvikling av mentorordninger.
6. Stortinget ber regjeringen utrede behovet for en ordning med systematisk second opinion, eventuelt ved innhenting av eksternt vurdering i særlig vanskelige og krevende saker der det er uenighet mellom barnevernet og fosterfamilien.

7. Stortinget ber regjeringen opprette mentor-/veilederroller hos personer med minoritetsbakgrunn, til fosterfamilier som ivaretar barn med minoritetsbakgrunn.
8. Stortinget ber regjeringen sørge for at frikjøpte fosterforeldre har rett til tjenestepensjon, yrkesskadedekning og sykepenger fra første dag.
9. Stortinget ber regjeringen kartlegge om det kan finnes muligheter for at frikjøpte fosterforeldre kan beholde sine rettigheter gjennom sin eksisterende arbeidsgiver under permisjon, ved at kommunene refunderer alle lønnskostnader gjennom refusjon direkte til arbeidsgiver.
10. Stortinget ber regjeringen, gjennom forslag til nødvendige lovendringer, sikre at private og ideelle aktører igjen kan bidra til rekruttering, opplæring og oppfølging av fosterhjem gjennom arbeidsgiveransvar.»

Det vises til dokumentet for nærmere redegjørelse for forslagene.

Komiteens behandling

Komiteen inviterte til skriftlig høring om representantforslaget og mottok i alt ni høringsuttalelser innen fristen 24. april 2026.

Representantforslaget er forelagt Barne- og familiedepartementet til vurdering. Svarbrevet av 24. april 2026 fra statsråd Lene Vågslid er vedlagt innstillingen.

Sakens dokumenter er tilgjengelige på sakssiden på stortinget.no.

Komiteens merknader

Komiteen, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Hashim Abdi, lederen Bente Estil og Benjamin Jakobsen, fra Fremskrittspartiet, Liv Gustavsén, Silje Hjemdal og Morgan Langfeldt, fra Høyre, Haagen Poppe og Tone Wilhelmsen Trøen, fra Sosialistisk Venstreparti, Mirell Høyberntsen, fra Miljøpartiet De Grønne, Siren Julianne Jensen, og fra Kristelig Folkeparti, Jorunn Gleditsch Lossius, viser til representantforslaget om tiltak for å løse fosterhjems-krisen. Forslagsstillerne peker på en alvorlig situasjon der mange barn venter på et trygt og stabilt fosterhjem, og hvor både rekruttering, rammevilkår og oppfølging av fosterhjemmene beskrives som utilstrekkelige. Komiteen deler bekymringen for utviklingen og understreker at barn som trenger omsorg utenfor hjemmet, skal få et tilbud som ivaretar deres beste. Komiteen merker seg at per desember 2025 ventet flere hundre barn på fosterhjem, og at behovet for både ordinære og spesialiserte fosterhjem er økende.

Komiteen viser til forslaget om å styrke barns og fosterforeldres rettigheter, blant annet gjennom vurdering av partsrettigheter og muligheten for midlertidig å stanse samvær i situasjoner der dette vurderes å være til barnets beste. Komiteen viser til at dette er spørsmål som berører både rettssikkerhet, medvirkning og hensynet til biologiske foreldre, og at ulike hensyn må veies opp mot hverandre. Komiteen viser til at Stortinget tidligere har vedtatt å senke aldersgrensen for barns partsrettigheter fra 15 år til 12 år.

Komiteen viser videre til forslaget om å tydeliggjøre og utvide statens bistandsplikt, særlig når det gjelder spesialiserte og forsterkede fosterhjem. Forslagsstillerne peker på at kommuner i dag kan stå i situasjoner der de må kjøpe institusjonsplass fordi Bufdir ikke kan tilby egnet fosterhjems plass. Komiteen mener at en klarere ansvarsdeling mellom stat og kommune kan bidra til bedre forutsigbarhet og raskere plasseringer for barna. Komiteen merker seg samtidig at dette er et område med betydelige økonomiske og organisatoriske konsekvenser.

Komiteen viser til forslaget om å styrke fosterforeldres økonomiske og sosiale rettigheter. I dag regnes frikjøpte fosterforeldre i hovedsak som oppdragstakere, noe som innebærer begrensede rettigheter til blant annet pensjon, sykepenger og yrkesskadedekning. Komiteen merker seg en bred støtte til dette forslaget i høringsinnspillene.

Komiteen viser til hørings svar fra Norsk fosterhjemsforening:

«72,7% av fosterforeldre er frikjøpte. 27,2% får ikke full kompensasjon for tapt arbeidsinntekt. 70,6% får

ikke kompensert for tapt tjenestepensjon. 51,7% opplever at familiens økonomiske trygghet er svekket etter at de tok oppdraget. Selv om midler til kompensasjon for tap av tjenestepensjon er overført fra staten, praktiseres kompensasjonen ulikt i kommunene. Kommunene er gitt full frihet til å bestemme hvordan og med hvilket beløp de skal kompensere. På bakgrunn av dette anbefaler Norsk fosterhjemsforening følgende i forslag 8: Stortinget ber regjeringen sørge for at frikjøpte fosterforeldre har rett til yrkesskadedekning og sykepenger fra første dag. I tillegg til rett til egen pensjonsordning etter modell for spesialiserte fosterhjem.»

Komiteen viser også til forslaget om å åpne for at private og ideelle aktører igjen kan bidra med arbeidsgiveransvar, opplæring og oppfølging av fosterhjem innenfor statlige rammer. Komiteen registrerer at dette er et omdiskutert tema, og at ulike hensyn knyttet til kvalitet, kontroll, kapasitet og rekruttering må vurderes grundig.

Komiteen mener at representantforslaget løfter frem viktige problemstillinger. Fosterhjems-krisen er alvorlig, og komiteen understreker behovet for tiltak som styrker rekruttering, kvalitet og stabilitet i fosterhjemsomsorgen.

Komiteens medlemmer fra Arbeiderpartiet deler forslagsstilleres bekymring for utfordringene på fosterhjemsområdet. Disse medlemmer viser til at Bufetat sammen med kommunene har lyktes i å redusere antall barn som venter på et fosterhjem. Det er likevel alvorlig at det ved årsskiftet fremdeles var 336 barn i kø.

Disse medlemmer viser til at det med Arbeiderpartiet i regjering har blitt gjort flere viktige grep på fosterhjemsområdet. I 2025 behandlet Stortinget Meld. St. 29 (2023–2024) Fosterheim – ein trygg heim å bu i (fosterhjemsmedlingen). Meldingen inneholdt flere viktige mål og premisser for det videre arbeidet. Fosterhjems-meldingen ble støttet av flere sentrale aktører, deriblant Norsk Fosterhjemsforening og Barneombudet, som mente at meldingen var et viktig skritt i riktig retning. Disse medlemmer vil understreke at det bare er litt over ett år siden meldingen ble behandlet, og at flere av tiltakene enten nylig har trådt i kraft eller er under arbeid.

Disse medlemmer viser til at i forbindelse med behandlingen av fosterhjems-meldingen anmodet et enstemmig storting regjeringen om å utrede hvordan en kan senke terskelen for at barnevernet kan stanse samvær som ikke er til barnets beste. Prop. 83 L (2024–2025) Endringer i barnevernsloven mv. (kvalitetsløftet i barnevernet) har gitt barnevernstjenesten hjemmel til midlertidig å stanse samvær dersom det er fare for at barnet kan bli skadelidende ved gjennomført samvær. Disse medlemmer vil understreke at regjeringen i Kvalitetsløftet har varslet at man vil utrede om barne-

vernsloven bør ha en egen ordning for barn som har sterk motstand mot samvær.

Disse medlemmer viser videre til at et enstemmig storting, i forbindelse med behandlingen av fosterhjemsmeldingen, anmodet regjeringen om å utrede hvordan man kan styrke partsrettighetene til fosterbarn og fosterforeldre ved flytting og/eller tilbakeføring. Disse medlemmer viser videre til at dette ble fulgt opp i kvalitetsløftet i barnevernet, som Stortinget vedtok i 2025, der fosterforeldre fikk styrket sine prosessuelle rettigheter med en ubetinget klagerett på barnevernstjenestens vedtak om å flytte barnet fra fosterhjemmet til nytt fosterhjem eller til institusjon. I tillegg fikk barn også klagerett på slike flyttevedtak, uavhengig av partsstatus. Disse medlemmer mener dette har vært viktige grep, men mener også at det er behov for å se på om det er behov for ytterligere tiltak.

Disse medlemmer viser til at fosterforeldre i forbindelse med Stortingets behandling av kvalitetsløftet i 2025 ble sikret økte prosessuelle rettigheter, med en ubetinget klagerett på vedtak om å flytte barnet. Dette trådte i kraft 1. januar 2026.

Disse medlemmer ser at en lovregulering som tilsier at alle fosterforeldre skal ha partsstatus, kan være utfordrende, og viser til at disse ikke er en ensartet gruppe, i tillegg til at det er stor variasjon hva gjelder fosterforeldres tilknytning til barnet de ivaretar omsorgen for.

Disse medlemmer viser til statsrådets svar fra 24. april 2026. Her skriver statsråden at regjeringen vil komme tilbake til Stortinget med en vurdering av videre styrking av fosterforeldres prosessuelle rettigheter.

Disse medlemmer fremmer følgende forslag:

«Stortinget ber regjeringen vurdere styrking av fosterforeldres prosessuelle rettigheter der dette er til det beste for barnet.»

Disse medlemmer deler statsrådets syn på at en bistandsplikt vil kunne øke etterspørselen etter spesialiserte fosterhjem, uten at det vil føre til en styrking av tilbudet. Skulle dette skje, frykter disse medlemmer at det vil oppstå en uheldig situasjon der private leverandører vil kunne øke prisene Bufetat må betale, noe som til slutt vil gå ut over barna. Disse medlemmer er også av den oppfatning at en bistandsplikt vil kunne utfordre ansvarsforholdet mellom stat og kommune. Disse medlemmer viser til at departementet har utrede konsekvensene ved å innføre bistandsplikt for spesialiserte fosterhjem. I statsrådets svarbrev utdypes dette ytterligere:

«I behandlingen av fosterhjemsmeldingen (Innst. 110 S (2024-2025)) ba flertallet i familie- og kulturkomiteen regjeringen om å utrede konsekvenser ved å innføre en bistandsplikt for spesialiserte fosterhjem. Departementet har utredet spørsmålet, og regjeringen

har gitt sin vurdering i Prop. 1 S (2025-2026). Regjeringen vurderer at det ikke er tilrådelig å innføre en bistandsplikt for spesialiserte fosterhjem. I utredningen konkluderer departementet med at de sannsynlige negative konsekvensene er flere, og bør tillegges mer vekt, enn de sannsynlige gevinstene.

Departementet har vurdert at en bistandsplikt vil gi kommunene sterkere insentiver til å be om spesialiserte fosterhjem fremfor å velge andre tiltak. En bistandsplikt vil også gå på tvers av etablerte prinsipper for oppgavefordeling mellom stat og kommune på barnevernsområdet, og gå på tvers av målet om at flest mulig barn som vokser opp i fosterhjem, skal gjøre det i nærhet til sitt opprinnelige oppvekstmiljø. Departementet viser også til at det ikke er noen automatikk i at en bistandsplikt i seg selv vil bidra til å løse rekrutteringsutfordringene.

Videre er det sannsynlig at en bistandsplikt vil endre på dynamikken i markedet for spesialiserte fosterhjem som kjøpes fra private leverandører, og innebære betydelig økte statlige kostnader. En bistandsplikt vil gi økt etterspørsel etter spesialiserte fosterhjem, men uten at tilbudssiden av den grunn styrkes. Private leverandører vil i en slik markedssituasjon ha et vidt rom for å heve prisene, mens Bufetat må velge mellom å bryte bistandsplikten eller å akseptere en høy pris. Dette kan gi en dynamikk vi har sett tidligere, da Bufetat, før forbudet i barnevernsloven § 15-7 tredje ledd, hadde anledning til å oppfylle bistandsplikt for ordinære, kommunale fosterhjem gjennom private kjøp.»

Disse medlemmer viser til statsrådets svarbrev til komiteen, der hun viser til gode erfaringer med spesialiserte fosterhjem, og at dette blant annet i 2023 førte til økte bevilgninger for å øke rekrutteringen, uten at dette ga ønskede resultater. Departementet har på oppfordring fra Stortinget i forbindelse med behandling av fosterhjemsmeldingen utredet saken, og i Prop. 1 S (2025–2026) fremgår bl.a. følgende:

«Regjeringa legg til grunn at ein spesialisert fosterheim vil vere eit betre alternativ for fleire barn enn dei som får tilbodet i dag. Regjeringa ønskjer derfor å betre tilgangen på fosterheimar for barn med behov som blir best dekte i ein spesialisert fosterheim. Regjeringa føreslår å prioritere 9 mill. kroner av løyvinga til eit statleg-kommunalt pilotprosjekt. Målet er å kunne gi fleire barn eit tilbod tilsvarande det barn i statlege spesialiserte fosterheimar får.»

Disse medlemmer støtter målet om å bistå kommunene med å styrke ordinære fosterhjem med elementer som virker i spesialiserte fosterhjem. Dette handler om systematisk veiledning, tilgjengelig oppfølging, tilstrekkelig frikjøp og forutsigbare rammevilkår. Dette i tillegg til de nå etablerte kompetansestøtteteam i alle Bufetats regioner.

Disse medlemmer støtter ikke innføring av en bistandsplikt for spesialiserte fosterhjem. Dette fordi det til tross for omfattende utrednings- og rekrutteringsarbeid ikke har lyktes å skaffe økt kapasitet. Disse medlemmer forutsetter at arbeidet med å rekruttere fortsetter, og at dette skjer parallelt med styrking av or-

dinære fosterhjem og satsing på det omtalte statlig-kommunale pilotprosjekt.

Disse medlemmer ser positivt på at Arbeiderpartiet, sammen med de rødgrønne partiene, har prioritert mer penger til å rekruttere spesialiserte fosterhjem. Disse medlemmer mener også det er viktig at Arbeiderpartiet, sammen med de rødgrønne partiene, har prioritert midler til kompetansestøtteteam i Bufetat som har i oppgave å følge opp kommunene og også kunne bidra direkte inn i fosterhjem med støtte og veiledning. Disse medlemmer viser også til pilotprosjektet der Bufetat og kommuner skal gå sammen med sterke forpliktelser om et utvalg konkrete fosterhjem, som slik blir kommunale hjem, men med definerte statlige bidrag og mål om at tilbudet skal være like robust som spesialiserte fosterhjem.

Disse medlemmer viser til at Bufetat plikter å bistå den kommunale barnevernstjenesten med plassering av barn utenfor hjemmet. I de tilfellene Bufetat ikke lykkes med å tilby et fosterhjem innen rimelig tid, er det kommunene som får ansvaret med å ivareta barnet. Disse medlemmer deler forslagsstillernes bekymring for at dette er krevende for kommunene. Likevel mener disse medlemmer at forslaget om at staten tar regningen, kan ha uante konsekvenser og innehar noen utfordrende elementer. En konsekvens av forslaget vil være at kommunene får et økonomisk insentiv til å be om fosterhjem til barn som faglig sett vurderes å ha behov for en institusjonsplass. Disse medlemmer mener det er viktig at de økonomiske insentivene støtter opp om de faglige vurderingene.

Disse medlemmer deler forslagsstillernes syn på viktigheten av å gi nyutdannede i barnevernet tett oppfølging, men mener at forslaget slik det er utformet, ikke ivaretar tverrfagligheten i barnevernet når oppfølgingen kun skal gjelde for nyutdannede barnevernspeagoger. Disse medlemmer viser videre til forsøket med et veiledet førsteår som er i gang i fem barnevernstjenester. Framfor å støtte et nytt forslag om oppfølging, ser disse medlemmer frem til evalueringen av forsøket med et veiledet førsteår og legger til grunn at dette kan spres til flere kommuner dersom det viser gode resultater. Disse medlemmer mener videre at forslaget slik det er utformet, vil kunne gripe inn i kommunenes arbeidsgiveransvar, og i så måte være i strid med den retningen disse medlemmer ønsker for kommunesektoren, der kommunene gis et større handlingsrom til selv å vurdere hvordan de ønsker å organisere tjenestene i tråd med egne behov.

Disse medlemmer er positive til forslaget om å utrede en ordning med en systematisk second opinion. Disse medlemmer viser til den endringen Arbeiderparti- og Senterparti-regjeringen gjennomførte i 2023, der forholdet mellom fosterforeldre og barnevernstjenesten gikk fra å regnes som en privatrettslig av-

tale til et enkeltvedtak etter forvaltningsloven. Denne endringen innebærer at barnevernstjenesten må fatte vedtak og begrunne sine vurderinger av hvordan fosterhjem skal følges opp, og fosterforeldrene gis mulighet til å påklage vedtaket til statsforvalteren dersom de er uenige i barnevernstjenestens vurderinger.

Disse medlemmer anerkjenner at det kan være utfordrende for barneverntjenester og fosterhjem å ivareta barn med en annen kulturell bakgrunn. Disse medlemmer mener det er positivt at regjeringen i fosterhjemsmeldingen og i Kvalitetsløftet peker på behov for forbedringer på nettopp dette området. Det er også positivt at Bufdir jobber med å videreutvikle brobyggertiltaket i barnevernet. Disse medlemmer vil også fremheve andre aktørers viktige bidrag på dette området, deriblant tiltaket Kulturell brobygging for barn og unge i fosterhjem som er et resultat av en sammenslåing av Brobyggerprogrammet RAUSHET, utarbeidet av Norsk Fosterhjemsforening, og programmet Kulturformidling, utarbeidet av Stiftelsen Fyrlykta.

Disse medlemmer viser til at frikjøpte fosterforeldre fra 1. januar 2026 har krav på kompensasjon fra kommunen for manglende opptjening av tjenestepensjon. Disse medlemmer mener det er viktig å sikre fosterforeldre gode rammebetingelser som gir trygghet og forutsigbarhet.

Disse medlemmer viser til forslaget om å se på muligheten for at frikjøpte fosterforeldre kan beholde sine rettigheter gjennom eksisterende arbeidsgiver under permisjon. Dette vil i så fall medføre en vesentlig endring i dagens innretning. Disse medlemmer mener likevel at dette er noe man kan se videre på, men at forslaget bør gi et noe større handlingsrom til å utrede problemet og finne gode løsninger.

Disse medlemmer fremmer følgende forslag:

«Stortinget ber regjeringen utrede endringer i rammebetingelser for fosterforeldre som kan sikre forutsigbarhet og økonomisk trygghet, herunder i forbindelse med permisjon fra arbeidsgiver, yrkesskade og ved sykdom.»

Disse medlemmer viser til at private og ideelle kan bidra med rekruttering og oppfølging allerede i dag. Disse medlemmer støtter derfor ikke forslag 10 fra forslagsstillerne.

Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet viser til at nærmere 400 barn står i kø for fosterhjem, og understreker at dette er en alvorlig situasjon for barn som trenger trygghet, stabilitet og tilhørighet.

Disse medlemmer mener fosterforeldre må gis større forutsigbarhet, bedre oppfølging og nødvendige verktøy for å kunne stå trygt i krevende omsorgsoppgaver over tid.

Disse medlemmer viser til at mange fosterforeldre opplever mangelfull oppfølging, uklare ansvarsforhold og stor belastning i møte med systemet. Skal flere familier være villige til å åpne hjemmene sine, må fosterforeldre møtes med tillit, støtte og større trygghet.

Disse medlemmer mener stabile fosterhjem er avgjørende for barnas utvikling, og at tiltak som styrker fosterfamiliens rammevilkår også vil bidra til bedre rekruttering og færre brudd i plasseringer.

Disse medlemmer understreker at barn som har opplevd omsorgssvikt eller utrygghet, ofte trenger forutsigbarhet og stabile voksenpersoner over tid. Derfor må systemet rundt fosterhjemmene være tilgjengelig, fleksibelt og raskt når familiene trenger hjelp.

Disse medlemmer mener dagens system i for stor grad er preget av byråkrati og ansvarsfraskrivelse, mens fosterfamilier står alene i krevende situasjoner. Skal fosterhjems krisen løses, må ressursene i større grad komme barna og familiene direkte til gode.

Disse medlemmer mener gode fosterhjems plasseringer forutsetter både trygge fosterforeldre og et godt samarbeid rundt barnet der dette er mulig og til barnets beste.

Videre viser disse medlemmer til tidligere merknader som har bidratt til å synliggjøre utfordringer ved dagens system samt behovet for en styrking av tilgjengelig kapasitet og kunnskap, jf. Innst. 110 S (2024–2025) og Innst. 524 L (2024–2025).

Komiteens flertall medlemmene fra Fremskrittspartiet, Høyre og Miljøpartiet De Grønne, viser til at Norge står midt i en fosterhjems krisen. Flertallet viser til at representantforslaget består av ti konkrete tiltak som skal bidra til å gi både barn og fosterforeldre bedre rammer. Målet er å gjøre fosterhjem til et mer attraktivt og bærekraftig alternativ for familier som ønsker å ta på seg dette viktige samfunnsopdraget.

Et annet flertall, medlemmene fra Fremskrittspartiet, Høyre, Sosialistisk Venstreparti og Miljøpartiet De Grønne, merker seg at et stort flertall av høringsinstansene støtter hovedretningen i representantforslaget og peker på behovet for strukturelle endringer for å møte krisen.

Dette flertallet viser til Fosterhjemsundersøkelsen 2026 som tegner et alvorlig bilde av situasjonen i fosterhjemsomsorgen. Undersøkelsen viser at mange fosterforeldre opplever manglende oppfølging, svake rettigheter og store forskjeller mellom kommunene. Dette flertallet merker seg at mange fosterforeldre opplever at de må kjempe mot systemet for å sikre barna stabile og trygge rammer, noe også Norsk Fosterhjemsforening i sitt skriftlige innspill fremhever som en hovedårsak til rekrutteringssvikten. Dessverre er dette

en situasjonsbeskrivelse som har gått igjen i de siste års undersøkelser og er ikke ny informasjon. Dette flertallet viser videre til at undersøkelsen peker på en alvorlig rekrutteringskrisen, der mange fosterforeldre verken ønsker å ta på seg nye oppdrag eller anbefale andre å bli fosterhjem. Samtidig beskrives betydelige utfordringer knyttet til barns rettssikkerhet, manglende medvirkning, opplevelsen av midlertidighet og krevende samarbeid med barnevernstjenesten. I sitt hørings svar deler Barneombudet dette flertallets bekymring for høy turnover i barnevernet og konsekvensene dette kan ha for ivaretagelse av barn under offentlig omsorg. CRUX peker i tillegg på at barn i dag må vente for lenge på fosterhjem, og understreker at barns behov for omsorg og tilhørighet ikke kan settes på vent.

Et tredje flertall, alle unntatt medlemmene fra Arbeiderpartiet, merker seg også at mange fosterforeldre opplever økonomisk utrygghet og manglende tilgang til nødvendige digitale og praktiske løsninger for barna. Norsk Fosterhjemsforening og NHO Geneo peker begge på at svake økonomiske og sosiale rettigheter er en sentral barriere for rekruttering, noe også CRUX understøtter. Videre peker undersøkelsen på utfordringer knyttet til samvær, tilbakeføring og store forskjeller i ettervernstilbudet til ungdom som vokser opp i fosterhjem. Dette flertallet mener undersøkelsen tydelig viser behovet for sterkere rettigheter, mer forutsigbare rammer, bedre oppfølging og økt støtte til fosterhjemmene for å sikre stabilitet og trygghet for barna.

Komiteen fremmer følgende forslag:

«Stortinget ber regjeringen utrede behovet for en ordning med systematisk second opinion, eventuelt ved innhenting av ekstern vurdering, i særlig vanskelige og krevende saker der det er uenighet mellom barnevernet og fosterfamilien.»

«Stortinget ber regjeringen vurdere hvorvidt barn i fosterhjem skal ha mulighet til midlertidig å kunne stanse samvær.»

Komiteens flertall, medlemmene fra Fremskrittspartiet, Høyre og Kristelig Folkeparti, fremmer følgende forslag:

«Stortinget ber regjeringen sørge for at frikjøpte fosterforeldre har rett til tjenestepensjon, yrkesskadedekning og sykepenger fra første dag.»

Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet og Høyre fremmer følgende forslag:

«Stortinget ber regjeringen kartlegge om det kan finnes muligheter for at frikjøpte fosterforeldre kan beholde sine rettigheter gjennom sin eksisterende ar-

beidsgiver under permisjon, ved at kommunene refunderer alle lønnskostnader gjennom refusjon direkte til arbeidsgiver.»

Disse medlemmer mener det ikke lenger kan være noen tvil om at fosterhjemsomsorgen har alvorlige utfordringer knyttet til rekruttering, oppfølging, rettsikkerhet og rammevilkår. Disse medlemmer mener forslagene fremmet i denne saken vil bidra til å styrke fosterhjemsordningen gjennom bedre rettigheter for barn og fosterforeldre, mer stabile og spesialiserte fosterhjem, tettere oppfølging fra barnevernet og tryggere økonomiske rammer for fosterfamilier. Disse medlemmer mener også at økt bruk av ideelle og private aktører kan bidra til bedre rekruttering og sterkere oppfølging av fosterhjemmene, samt mer spesialisert faglig støtte, slik blant annet Abelia, Virke, NHO Geneo og CRUX fremhever.

Disse medlemmer viser til behandlingen av Fosterhjemsmeldingen, der mange høringsinstanser understreket behovet for en tydelig bistandsplikt, uten at regjeringen har fulgt dette opp. Disse medlemmer viser til at både Barneombudet, KS, Virke, Norsk Fosterhjemsforening og CRUX støtter en tydeligere statlig bistandsplikt for spesialiserte fosterhjem. Disse medlemmer foreslår derfor at Bufetats bistandsplikt også bør omfatte spesialiserte fosterhjem, ikke bare institusjonsplasser. Spesialiserte fosterhjem kan gi barn og unge et bedre tilpasset tilbud og samtidig bidra til større fleksibilitet og flere valgmuligheter for barnevernstjenesten. Disse medlemmer er bekymret for at ordningen med spesialiserte fosterhjem ikke vil bli tatt i bruk i tilstrekkelig grad dersom det ikke innføres en bistandsplikt, noe flere høringsinstanser peker på og uttrykker bekymring for.

Disse medlemmer viser til at barnevernstjenesten i dag ikke kan plassere barn i fosterhjem som har inngått avtale med en privat tjenesteyter om godtgjøring eller innholdet i fosterhjemsoppdraget, noe disse medlemmer er imot. NHO Geneo, samt flere andre høringsinstanser som Virke og CRUX, peker på at dette har svekket rekrutteringen og redusert kapasiteten i fosterhjemstilbudet.

Disse medlemmer mener det er viktig å styrke rettsikkerheten til barn i fosterhjem ved å gi fosterforeldre klagerett i saker om tilbakeføring. Disse medlemmer viser til at Norsk Fosterhjemsforening støtter partsrettigheter for fosterforeldre som et tiltak for å ivareta barnets beste, noe også Virke støtter. CRUX understreker samtidig at styrkede rettigheter må følges av tilstrekkelig kapasitet og tydelige rammer.

Disse medlemmer fremmer følgende forslag:

«Stortinget ber regjeringen forsterke Bufdirs plikt til å gi bistand til kommunene ved å inkludere spesialiserte og forsterkede fosterhjem.»

«Stortinget ber regjeringen sørge for at staten tar regningen dersom kommunene må kjøpe institusjonsplasser når ikke Bufdir kan tilby en egnet plass i fosterhjem.»

«Stortinget ber regjeringen, gjennom forslag til nødvendige lovendringer, sikre at private og ideelle aktører igjen kan bidra til rekruttering, opplæring og oppfølging av fosterhjem gjennom arbeidsgiveransvar.»

Komiteens medlemmer fra Høyre og Kristelig Folkeparti fremmer følgende forslag:

«Stortinget ber regjeringen sørge for at det i barnevernet innføres tett oppfølging av nyutdannede barnevernspedagoger, for eksempel gjennom utvikling av mentorordninger.»

«Stortinget ber regjeringen opprette mentor-/veilederroller hos personer med minoritetsbakgrunn, til fosterfamilier som ivaretar barn med minoritetsbakgrunn.»

Komiteens medlem fra Sosialistisk Venstreparti viser til at fosterhjemsomsorgen er en bærebjelke i barnevernet, og at stabile og trygge fosterhjem er avgjørende for å sikre barn omsorg, tilhørighet og forutsigbarhet. Dette medlem mener fosterhjems-krisen er alvorlig, og viser til at mange barn med store og sammensatte behov opplever gjentatte flyttinger, ustabile omsorgssituasjoner eller lang ventetid før egnet tiltak er på plass. Dette medlem mener det er behov for en bred styrking av fosterhjemsomsorgen, med særlig vekt på bedre oppfølging av fosterfamilier, sterkere offentlige tjenester, bedre samarbeid mellom stat og kommune og økt rettsikkerhet for både barn og fosterfamilier.

Dette medlem viser til at Stortinget nylig har behandlet Meld. St. 29 (2023–2024) Fosterheim – ein trygg heim å bu i og Prop. 83 L (2024–2025) Endringer i barnevernsloven mv. (kvalitetsløftet i barnevernet), hvor flere viktige tiltak for å styrke fosterhjemsområdet er vedtatt. Dette medlem viser blant annet til at fosterforeldre har fått styrkede prosessuelle rettigheter gjennom ubetinget klagerett på vedtak om flytting av barn, og at barnevernstjenesten har fått hjemmel til midlertidig å stanse samvær dersom barnet kan bli skadelidende. Dette medlem mener dette har vært viktige og nødvendige grep.

Dette medlem viser samtidig til at flere av problemstillingene som tas opp i representantforslaget, allerede er under arbeid eller nylig er behandlet av Stortinget. Dette medlem mener likevel at de vedvarende utfordringene på fosterhjemsområdet viser behov for ytterligere tiltak og videre oppfølging. Dette medlem viser videre til høringsinnspill fra organisasjoner og fagmiljøer som peker på behovet for å styrke barns

medvirkning, fosterforeldres rettssikkerhet og kvaliteten i oppfølgingen av fosterhjem. Dette medlem mener særlig hensynet til barnets beste og retten til familieliv etter EMK artikkel 8 må stå sentralt i videre utvikling av fosterhjemsområdet. Dette medlem mener flere av forslagene i representantforslaget peker på reelle utfordringer i fosterhjemsomsorgen, men at enkelte av forslagene reiser prinsipielle, juridiske og økonomiske spørsmål som krever nærmere utredning før Stortinget kan ta stilling til konkrete lov- eller finansieringsendringer.

Dette medlem viser til representantforslagets forslag om å gi fosterforeldre partsrettigheter. Dette medlem viser til kvalitetsløftet i barnevernet som Stortinget vedtok i 2025, der fosterforeldre fikk styrket sine prosessuelle rettigheter med en ubetinget klagerett på barnevernstjenestens vedtak om å flytte barnet fra fosterhjemmet til nytt fosterhjem eller til institusjon. I tillegg fikk barn også klagerett på slike flyttevedtak, uavhengig av partsstatus.

Dette medlem mener dette har vært viktige grep, men mener også at det er behov for å se på om det er behov for ytterligere tiltak. Dette medlem støtter intensjonen om å styrke fosterforeldres rettssikkerhet og mulighet til å bli hørt i saker som har stor betydning for barnet og fosterfamiliens stabilitet. Særlig der hvor dette kan bidra til å gi en økt rettssikkerhetsgaranti for fosterforeldrene, og samtidig bidra til å styrke myndighetenes beslutningsgrunnlag.

Samtidig mener dette medlem at spørsmål om partsrettigheter reiser prinsipielle og juridiske problemstillinger som må utredes nærmere, blant annet knyttet til fosterhjemmenes ulike karakter, barnets beste og forholdet til biologiske foreldres rettigheter. Dette medlem mener derfor det ikke er tilstrekkelig grunnlag for å vedta en generell ordning uten nærmere utredning, og støtter derfor ikke forslaget slik det er fremmet.

Komiteen fremmer følgende forslag:

«Stortinget ber regjeringen utrede hvordan fosterforeldres partsrettigheter bør styrkes i barnevernssaker, herunder i lys av retten til barnets beste og familieliv etter EMK artikkel 8, og komme tilbake til Stortinget på egnet måte.»

Komiteens medlemmer fra Høyre, Sosialistisk Venstreparti og Miljøpartiet De Grønne fremmer følgende forslag:

«Stortinget ber regjeringen vurdere og utrede om fosterforeldre i visse avgrensede tilfeller bør gis klagerett ved vedtak om oppheving av omsorgsovertakelse, og komme tilbake til Stortinget på egnet måte.»

Komiteens medlem fra Sosialistisk Venstreparti viser til representantforslagets forslag om å gi barn i fosterhjem mulighet til midlertidig å stanse samvær. Dette medlem viser til at Stortinget allerede har vedtatt hjemmel for midlertidig stans i samvær dersom barnet kan bli skadelidende, og at regjeringen har varslet videre utredning av hvordan barn med sterk motstand mot samvær kan ivaretas bedre. Dette medlem viser til at Danmark har vedtatt en slik rettighet, og mener det er viktig å sikre at barn som opplever samvær som belastende eller utrygt, blir hørt og ivare tatt på en bedre måte, og støtter forslaget.

Dette medlem viser til representantforslagets forslag om å forsterke Bufdirs plikt til å bistå kommunene med spesialiserte og forsterkede fosterhjem. Dette medlem deler forslagsstillernes bekymringen for mangelen på egnede fosterhjem for barn med omfattende og sammensatte behov. Sosialistisk Venstreparti støtter hørings svar som viser til at flere av barna som venter på fosterhjem, har omfattende helseutfordringer, traumer og sammensatte omsorgsbehov. Dette er noen av de mest sårbare barna man har. De trenger hjem med høy kompetanse, egnethet, tett oppfølging og faglig støtte. Her fyller spesialiserte fosterhjem en viktig funksjon. De kombinerer det barn ofte trenger aller mest, stabilitet, trygghet og normalitet i en familie, med profesjonalsert omsorg og systematisk oppfølging. For noen barn er dette det mest egnede tilbudet. Dette medlem vil understreke viktigheten av et system der barnet får rett og riktig hjelp og tiltak til rett tid, og at kommuner må ha mulighet til å be om det tiltaket de mener er best tilpasset barnets behov.

Dette medlem deler også bekymringen for at økt etterspørsel etter spesialiserte fosterhjem, uten tilsvarende styrking av kapasiteten, kan bidra til økt kommersialisering og sterkere markedsdynamikk innen fosterhjemsomsorgen. Dette medlem mener samtidig at dette understreker behovet for å styrke den offentlige kapasiteten og samarbeidet mellom stat og kommune, slik at flere barn kan få et tilpasset tilbud i fosterhjem framfor institusjon, og at dette må utredes grundig. Dette medlem støtter derfor intensjonen i forslaget, men mener at en slik endring må utredes og vurderes grundig, og støtter derfor ikke forslaget slik det foreligger.

Dette medlem viser til representantforslagets forslag om at staten skal dekke kostnadene dersom kommunene må kjøpe institusjonsplasser når Bufdir ikke kan tilby egnet fosterhjem. Dette medlem mener det er viktig å sikre barn rask tilgang til egnede tiltak, uavhengig av kommuneøkonomi. Samtidig vil dette medlem peke på at forslaget vil kunne ha betydelige budsjettmessige konsekvenser og påvirke den etablerte ansvarsdelingen mellom stat og kommune. Dette medlem mener derfor det er behov for å vurdere hvor-

dan kommunene kan sikres større forutsigbarhet uten å svekke målet om at barn skal få riktig tiltak ut fra faglige vurderinger og barnets beste. Dette medlem støtter på bakgrunn av dette ikke forslaget.

Dette medlem viser til representantforslagets forslag om tett oppfølging av nyutdannede barnevernspedagoger gjennom mentorordninger. Dette medlem deler bekymringen for høy turnover og hyppige saksbehandlerskifter i barnevernet som kan svekke kontinuitet, tillit og kvalitet i oppfølgingen av barn og fosterfamilier. Dette medlem deler forslagsstillernes syn på viktigheten av å gi nyutdannede i barnevernet tett oppfølging, men mener at forslaget slik det er utformet, ikke ivaretar tverrfagligheten i barnevernet når oppfølgingen kun skal gjelde for nyutdannede barnevernspedagoger, og at forslaget slik det er utformet, vil kunne gripe inn i kommunenes arbeidsgiveransvar.

Dette medlem viser til representantforslagets forslag om systematisk second opinion eller ekstern vurdering i særlig krevende saker. Dette medlem mener det i enkelte saker kan være behov for ordninger som styrker tillit, kvalitet og rettssikkerhet, og viser til høringsinnspill som peker på at ekstern faglig vurdering kan bidra til bedre beslutningsgrunnlag og redusert konfliktnivå. Dette medlem støtter forslaget.

Dette medlem viser til representantforslagets forslag om mentor- og veilederroller for fosterfamilier som ivaretar barn med minoritetsbakgrunn. Dette medlem mener fosterfamilier som ivaretar barn med minoritetsbakgrunn, kan ha behov for særskilt støtte, språk- og kulturkompetanse. Dette medlem anerkjenner at det kan være utfordrende for barneverntjenester og fosterhjem å ivareta barn med en annen kulturell bakgrunn. Dette medlem mener det er positivt at regjeringen i fosterhjemsmeldingen og i Kvalitetsløftet peker på behov for forbedringer på nettopp dette området. Det er også positivt at Bufdir jobber med å videreutvikle brobyggertiltaket i barnevernet. Dette medlem vil også fremheve andre aktørers viktige bidrag på dette området, deriblant tiltaket Kulturell brobygging for barn og unge i fosterhjem som er et resultat av en sammenslåing av Brobyggerprogrammet RAUSHET, utarbeidet av Norsk Fosterhjemsforening, og programmet Kulturformidling, utarbeidet av Stiftelsen Fyrlykta. Dette medlem mener erfaringene fra disse bør videreutvikles og styrkes.

Dette medlem viser til representantforslagets forslag om å gi frikjøpte fosterforeldre rett til tjenestepensjon, yrkesskadedekning og sykepenge fra første dag. Dette medlem støtter forslagsstillers intensjon, og mener det er viktig å sikre fosterforeldre gode rammebetingelser som gir trygghet og forutsigbarhet. Dette medlem viser til at fosterforeldre fra 1. januar 2026 har fått rett til kompensasjon for manglende opptje-

ning av tjenestepensjon, og mener dette er et viktig skritt i riktig retning.

Dette medlem mener samtidig det er behov for en bredere gjennomgang av fosterforeldres sosiale rettigheter og økonomiske trygghetsordninger. Dette medlem vil samtidig peke på at enkelte deler av representantforslaget reiser større arbeidsrettslige og økonomiske spørsmål, blant annet knyttet til fosterforeldres status som oppdragstakere eller arbeidstakere, og derfor krever nærmere utredning.

Dette medlem fremmer derfor følgende forslag:

«Stortinget ber regjeringen kartlegge om frikjøpte fosterforeldre har tilstrekkelige sosiale rettigheter og økonomiske trygghetsordninger, herunder knyttet til pensjon, sykepenge og yrkesskadedekning, og vurdere å endre fosterforeldrenes status fra oppdragstaker til arbeidstaker, og komme tilbake til Stortinget på egnet måte.»

Dette medlem viser til representantforslagets forslag om å kartlegge ordninger som gjør det mulig for frikjøpte fosterforeldre å beholde rettigheter hos eksisterende arbeidsgiver under permisjon. Dette medlem mener det bør vurderes løsninger som gjør det mulig for fosterforeldre å opprettholde tilknytning til ordinært arbeidsliv under frikjøpsperioder, for å styrke økonomisk trygghet og gjøre det lettere å vende tilbake til arbeid etter avsluttet oppdrag. Dette medlem støtter derfor forslaget.

Dette medlem viser til representantforslagets forslag om å åpne for at private og ideelle aktører igjen kan bidra til rekruttering, opplæring og oppfølging av fosterhjem gjennom arbeidsgiveransvar.

Dette medlem viser til at ideelle aktører allerede spiller en viktig rolle på fosterhjemsområdet og mener ideelle fortsatt kan bidra med kompetanse, rekruttering og oppfølging innenfor tydelige offentlige rammer og kontroll. Dette medlem vil samtidig advare mot økt kommersialisering av fosterhjemsomsorgen, og understreker at det offentlige må ha hovedansvaret for fosterhjemsarbeidet.

På bakgrunn av dette fremmer dette medlem følgende forslag:

«Stortinget ber regjeringen utrede forslag til nødvendige lovendringer for å sikre at ideelle aktører igjen kan bidra til rekruttering, opplæring og oppfølging av fosterhjem, og komme tilbake til Stortinget på egnet måte.»

Komiteens flertall, medlemmene fra Fremskrittspartiet, Høyre og Kristelig Folkeparti, viser til at fosterhjems krisen i Norge er alvorlig og krever målrettede tiltak. Flertallet understreker at både barn og fosterforeldre trenger ster-

kere rettigheter, bedre oppfølging og mer forutsigbare rammer. Flertallet viser til at deres respektive partier over tid har vært en pådriver for å styrke fosterhjemsomsorgen, og mener at det nå må tas tydelige grep for å sikre rekruttering, kvalitet og stabilitet.

Flertallet støtter forslagene fra forslagsstillerne, og ser dette som riktig skritt for at køen til fosterhjem skal gå ned. Flertallet viser til Norsk Fosterhjemsforenings høringsinnspill [utdrag:]

«Blant fosterforeldre som enten ikke ønsker, eller er usikre på om de ønsker, å ta på seg et nytt fosterhjemsoppdrag, oppgir omtrent 40% at årsaken er manglende rettigheter til å ivareta barnets beste. Et styrket rettsvern for både barn og fosterforeldre er avgjørende for å sikre gode og stabile beslutninger i barnevernssaker. Barn som lever i fosterhjem har ofte lang botid og langvarige relasjoner til fosterfamilien, og beslutninger i slike saker kan ha stor betydning for deres hverdag, tilknytning og utvikling.»

Et annet flertall, alle unntatt medlemmene fra Arbeiderpartiet, viser videre til at overgangen til voksenlivet er en sårbar fase for mange barn i fosterhjem. Ettervern er et avgjørende tiltak for å sikre trygghet, stabilitet og gode rammer for unge som trenger det. Dette flertallet viser til at barn som har vokst opp i fosterhjem, i større grad bør få mulighet til å bli boende i fosterhjemmet etter fylte 18 år når de mottar ettervern. Dette vil gi kontinuitet og trygghet i en kritisk fase av livet.

Komiteen fremmer følgende forslag:

«Stortinget ber regjeringen utarbeide et forslag om hvordan barn kan få bedre oppfølging og mulighet til å bli i fosterhjemmet etter fylte 18 år når de mottar ettervern.»

Komiteens medlem fra Kristelig Folkeparti viser til forslag 10 i representantforslaget og viktigheten mellom å skille ideelle og kommersielle aktører. Dette medlem støtter derfor intensjonen om å åpne for ideelle aktørers bidrag, men kan ikke støtte en ordlyd som også åpner for kommersielle aktører.

Dette medlem fremmer derfor et eget forslag med justert ordlyd:

«Stortinget ber regjeringen gjennom forslag til nødvendige lovendringer sikre at ideelle aktører kan bidra til rekruttering, opplæring og oppfølging av fosterhjem gjennom arbeidsgiveransvar.»

Forslag fra mindretall

Forslag fra Fremskrittspartiet og Høyre:

Forslag 1

Stortinget ber regjeringen kartlegge om det kan finnes muligheter for at frikjøpte fosterforeldre kan beholde sine rettigheter gjennom sin eksisterende arbeidsgiver under permisjon, ved at kommunene refunderer alle lønnskostnader gjennom refusjon direkte til arbeidsgiver.

Forslag 2

«Stortinget ber regjeringen forsterke Bufdirs plikt til å gi bistand til kommunene ved å inkludere spesialiserte og forsterkede fosterhjem.»

Forslag 3

«Stortinget ber regjeringen sørge for at staten tar regningen dersom kommunene må kjøpe institusjonsplasser når ikke Bufdir kan tilby en egnet plass i fosterhjem.»

Forslag 4

«Stortinget ber regjeringen, gjennom forslag til nødvendige lovendringer, sikre at private og ideelle aktører igjen kan bidra til rekruttering, opplæring og oppfølging av fosterhjem gjennom arbeidsgiveransvar.»

Forslag fra Høyre, Sosialistisk Venstreparti og Miljøpartiet De Grønne:

Forslag 5

Stortinget ber regjeringen vurdere og utrede om fosterforeldre i visse avgrensede tilfeller bør gis klagerett ved vedtak om oppheving av omsorgsovertakelse, og komme tilbake til Stortinget på egnet måte.

Forslag fra Arbeiderpartiet:

Forslag 6

Stortinget ber regjeringen vurdere styrking av fosterforeldres prosessuelle rettigheter der dette er til det beste for barnet.

Forslag 7

Stortinget ber regjeringen utrede endringer i rammebetingelser for fosterforeldre som kan sikre forutsigbarhet og økonomisk trygghet, herunder i forbindelse med permisjon fra arbeidsgiver, yrkesskade og ved sykdom.

Forslag fra Høyre og Kristelig Folkeparti:

Forslag 8

Stortinget ber regjeringen sørge for at det i barnevernet innføres tett oppfølging av nyutdannede barnevernspedagoger, f.eks. gjennom utvikling av mentorordninger.

Forslag 9

Stortinget ber regjeringen opprette mentor-/veilederroller hos personer med minoritetsbakgrunn, til fosterfamilier som ivaretar barn med minoritetsbakgrunn.

Forslag fra Sosialistisk Venstreparti:**Forslag 10**

Stortinget ber regjeringen kartlegge om frikjøpte fosterforeldre har tilstrekkelige sosiale rettigheter og økonomiske trygghetsordninger, herunder knyttet til pensjon, sykepenger og yrkesskadedekning, og vurdere å endre fosterforeldrenes status fra oppdragstaker til arbeidstaker, og komme tilbake til Stortinget på egnet måte.

Forslag 11

Stortinget ber regjeringen utrede forslag til nødvendige lovendringer for å sikre at ideelle aktører igjen kan bidra til rekruttering, opplæring og oppfølging av fosterhjem, og komme tilbake til Stortinget på egnet måte.

Forslag fra Kristelig Folkeparti:**Forslag 12**

Stortinget ber regjeringen gjennom forslag til nødvendige lovendringer sikre at ideelle aktører kan bidra til rekruttering, opplæring og oppfølging av fosterhjem gjennom arbeidsgiveransvar.

Komiteens tilråding

Komiteens tilråding I–IV fremmes av en samlet komité.

Komiteens tilråding V fremmes av medlemmene i komiteen fra Fremskrittspartiet, Høyre og Kristelig Folkeparti.

Komiteen har for øvrig ingen merknader, viser til dokumentet og råår Stortinget til å gjøre følgende

v e d t a k :

I

Stortinget ber regjeringen utrede behovet for en ordning med systematisk second opinion, eventuelt ved innhenting av ekstern vurdering i særlig vanskelige og krevende saker der det er uenighet mellom barnevernet og fosterfamilien.

II

Stortinget ber regjeringen vurdere hvorvidt barn i fosterhjem skal ha mulighet til midlertidig å kunne stanse samvær.

III

Stortinget ber regjeringen utrede hvordan fosterforeldres partsrettigheter bør styrkes i barnevernssaker, herunder i lys av retten til barnets beste og familieliv etter EMK artikkel 8, og komme tilbake til Stortinget på egnet måte.

IV

Stortinget ber regjeringen utarbeide et forslag om hvordan barn kan få bedre oppfølging og mulighet til å bli i fosterhjemmet etter fylte 18 år når de mottar ettervern.

V

Stortinget ber regjeringen sørge for at frikjøpte fosterforeldre har rett til tjenestepensjon, yrkesskadedekning og sykepenger fra første dag.

Oslo, i familie- og kulturkomiteen, den 21. mai 2026

Bente Estil

leder

Jorunn Gleditsch Lossius

ordfører

DET KONGELIGE BARNE-
OG FAMILIEDEPARTEMENT

Statsråden

Stortinget
Familie- og kulturkomiteen
0026 OSLO

Deres ref
2026/5447

Vår ref
26/1233-

Dato
24. april 2026

Uttalelse til representantforslag Dokument 8:242 S (2025-2026) - Fra stortingsrepresentantene Tone Wilhelmsen Trøen, Haagen Poppe, Tage Pettersen og Mathias Willassen Hanssen

Jeg viser til brev fra familie- og kulturkomiteen av 9. april 2026, der komiteen ber departementet uttale seg om representantforslag fra stortingsrepresentantene Tone Wilhelmsen Trøen, Haagen Poppe, Tage Pettersen og Mathias Willassen Hanssen.

Forslagsstillerne viser til at vi har betydelige utfordringer på fosterhjemsområdet. Jeg deler i stor grad forståelsen av utfordringsbildet. Utfordringene er omfattende og sammensatte, og de har blitt mer synlige de seneste årene.

Særlig har økningen i antall barn som venter på fosterhjem gitt grunn til bekymring. Siste del av 2025 har Bufetat og kommunene lyktes med å redusere antallet barn som venter. Ved utgangen av året var det 336 barn som ventet på fosterhjem i Bufetats regioner. Det er fremdeles for mange.

Det har lenge vært faglig og politisk enighet i Norge om at barn som ikke kan bo hjemme, som hovedregel bør vokse opp i en familie. Her skiller vi oss fra de fleste andre land, som bruker institusjonsplasseringer i større utstrekning enn oss. Regjeringen har opprettholdt denne ambisjonen, selv om dette fører til et sterkt press på fosterhjemsinstituttet, både i form av antall henvisninger om fosterhjem og ved at en del av barna har behov som krever mye av fosterforeldrene og kommunenes oppfølging av fosterhjemmet.

I tillegg til mangelen på egnede fosterhjem er det svært alvorlig at mange fosterhjemsopphold ender i utilsiktede brudd, og at mange fosterforeldre er usikre på om de

kan anbefale andre å bli fosterhjem. Manglende oppfølging fra kommunen og utilstrekkelig frikjøp går igjen som årsaker til dette. Det ligger et betydelig potensial i en sterkere kommunal prioritering av fosterhjemsarbeidet, fordi et brudd i de fleste tilfeller betyr at barnet må vente på et nytt fosterhjem. Ved siden av rekruttering bør derfor den viktigste prioriteringen på fosterhjemsområdet, for både stat og kommune, være å understøtte fosterhjemsarbeidet i kommunene.

Regjeringen har satt inn en rekke tiltak de siste årene som innebærer et betydelig løft for fosterhjemsomsorgen. Vi har blant annet fått på plass at fosterforeldre som er frikjøpt, skal kompenseres for manglende opptjening av tjenestepensjon, og at fosterforeldrene har fått økt beslutningsmyndighet, slik at de enklere kan følge opp barna på viktige områder som skolegang og helsehjelp. Det er etablert kompetansestøtteam i Bufetat som skal følge opp kommunene i deres fosterhjemsarbeid og også kan bidra direkte inn i fosterhjem med støtte og veiledning. Det er etablert flere samarbeidsprosjekter mellom Bufetat og kommuner om lokal rekruttering av fosterhjem. Videre har vi styrket oppfølgingen av familier som har vist interesse for å bli fosterhjem, og samarbeidet om fosterhjem gjennom interkommunale læringsnettverk. Vi har økt bruken av familieråd for å rekruttere fosterhjem i familie og nære nettverk og gitt Bufdir i oppdrag å styrke rekrutteringen av fosterhjem med minoritetsbakgrunn, samt utrede særskilte ordninger for oppfølging og veiledning av fosterhjem som har tatt imot barn med en annen kulturell bakgrunn.

Vi har mange gode tiltak som er innført eller under implementering, og jobber med ulike spor for kunnskapsinnhenting og utredning som kan gi oss et godt grunnlag for ytterligere tiltak i løpet av denne stortingsperioden. Samtidig er vi opptatt av at tiltakene som er satt i gang, må få tid til å virke. Det finnes ingen raske løsninger på dette området. Jeg deler representantenes utålmodighet på vegne av barna som trenger gode og stabile fosterhjem, men jeg vil advare mot forhastede tiltak, som i verste fall kan undergrave både allerede igangsatte tiltak og strategier og en velbegrunnet arbeidsdeling mellom stat og kommune på barnevernsfeltet.

Især gjelder dette forslaget om bistandsplikt for spesialiserte fosterhjem. Det er i dag omtrent 8 500 barn og unge som bor i kommunale fosterhjem mens omtrent 300 barn og unge bor i statlige, spesialiserte fosterhjem, og i overkant av 500 barn bor i statlige beredskapshjem. Om hjemmet er statlig eller kommunalt har betydning for hvem som har ansvaret for å følge opp barna og fosterforeldrene, og gi dem trygge faglige og økonomiske rammer. Det er gode grunner for at de aller fleste barn som trenger fosterhjem, bor i et kommunalt hjem, da de som alle andre barn, bør få sine behov for velferdstjenester dekket på kommunalt nivå. Disse barna trenger ofte flere av kommunens ulike tjenester og at disse virker godt sammen. Dette gjelder også de fosterbarna som har større behov enn andre. Kommunene er også for denne gruppen laveste effektive omsorgsnivå (LEON-prinsippet).

Forholdet mellom stat og kommune på barnevernsområdet vil endre seg dersom det innføres en bistandsplikt for spesialiserte fosterhjem. Kommunene utøver i dag et betydelig ansvar i valg av tiltak for det enkelte barn, og beslutningene tas med barnets beste som overordnet

hensyn. Regelverket utgjør en helhet, som skal sikre hensynet til barnets beste både i den enkelte sak og på systemnivå. Selv små endringer i regelverk og insentiver kan få konsekvenser i form av vridninger i hvilke tiltak som velges. Jeg mener det er viktig at insentivene og arbeidsdelingen vi legger opp til, skal støtte opp under gode faglige vurderinger og en effektiv ansvarsdeling mellom kommunalt og statlig barnevern som samlet sett gir det beste tilbudet til barna. Tiltak som over tid vil svekke kommunenes insentiver til å prioritere sitt fosterhjemsarbeid, vil undergrave det langsiktige arbeidet for å styrke de kommunale fosterhjemmene, slik dette er skissert i fosterhjemsmeldingen, Meld. St. 29 (2023–2024). Den kommunale oppfølgingen av fosterhjem og fosterforeldre er regjeringens viktigste prioritet på dette området ved siden av rekruttering, og av stor betydning for alle barna som bor i kommunale fosterhjem.

Jeg legger til grunn at forslagsstillerne ønsker at fosterhjemsområdet i all hovedsak fortsatt skal være et kommunalt oppgaveansvar. Det er imidlertid en betydelig risiko for at en innføring av bistandsplikt for spesialiserte fosterhjem i realiteten vil innebære en begynnende overføring av ansvaret for fosterhjemsinstituttet fra kommunene til staten. I den enkelte sak vil barnevernstjenestens beslutning om valg av tiltak tas med barnets beste som det overordnede hensynet. Konsekvenser på systemnivå hører ikke hjemme i en slik vurdering. Alternativet til et statlig hjem vil være et kommunalt hjem. Bistandsplikt for statlige hjem betyr at barnets beste kan ivaretas selv om kommunen velger å nedprioritere egne fosterhjem og eget fosterhjemsarbeid. Det kan ikke utelukkes at kommunene vil ha et insentiv for en slik utvikling, siden midler og personell brukt på eget fosterhjemsarbeid da kan brukes på andre oppgaver i barnevernstjenesten. Det kan derfor ikke legges til grunn at den kommunale etterspørselen etter statlige hjem ved en bistandsplikt vil vedvare på et nivå som opprettholder det vi i dag vurderer som en godt begrunnet ansvarsdeling mellom stat og kommune på fosterhjemsområdet.

Det er i lys av dette grunn til å påpeke at det ikke er tilfeldig at bistandsplikten i dag er begrenset til rekruttering av fosterhjem utenom familie og nettverk, akutt plasseringer og barnevernsinstitusjon. Akuttplasseringer og institusjon er ansvarsområder som de fleste kommunene ikke har forutsetninger for å sørge for på egenhånd. På disse områdene er det derfor liten risiko for glidninger mellom kommunalt og statlig oppgaveansvar, og det statlige oppgaveansvaret er godt begrunnet. Situasjonen er annerledes når det gjelder fosterhjem. Det statlige fosterhjemsinstituttet er ikke begrunnet i at tiltaket er av en slik art og kompleksitet at det vanskelig kan være kommunalt. Tiltaket har sin begrunnelse i statens behov for å ha et virkemiddel i sin utøvelse av bistandsplikten for institusjon. Dette kan være aktuelt i tilfeller der Bufetat, ut fra hva som er tilgjengelig av institusjonsplasser, vurderer at et fosterhjem vil være bedre for barnet enn institusjonsplassering og det av ulike grunner ikke er aktuelt med et kommunalt fosterhjem.

Videre vil en bistandsplikt for spesialiserte fosterhjem ikke i seg selv lette arbeidet med å rekruttere spesialiserte fosterhjem og vil med sikkerhet føre til betydelig økte kostnader. Det må i så fall finansieres med midler som etter regjeringens vurdering vil ha en langt bedre anvendelse på andre områder i barnevernet. Økt etterspørsel etter spesialiserte fosterhjem,

enten de rekrutteres av staten eller av private, vil dessuten gjøre det enda vanskeligere å rekruttere kommunale fosterhjem. Dette er en konkurranse om fosterforeldre på ulike vilkår, da fosterforeldre i spesialiserte hjem gis betydelig bedre vilkår enn det vi ser i kommunale fosterhjem.

En bistandsplikt for spesialiserte fosterhjem er heller ingen nødvendighet for at barn med særlige utfordringer skal få dekket sine behov. Det er ingenting i et statlig, spesialisert fosterhjem som ikke kan gjøres i et forsterket, kommunalt fosterhjem, eventuelt med statlig kompetansestøtte i tråd med de strategier som ble trukket opp i fosterhjemsmeldingen.

Fra regjeringens side tenker vi ikke at vi er i mål, selv om vi har satt inn en rekke tiltak de siste årene som innebærer et betydelig løft for fosterhjemsomsorgen. Jeg er enig med forslagsstillerne i at det er et behov for å vurdere ytterligere tiltak. For å sørge for at vi utformer treffsikre tiltak og får mest mulig igjen for ressursene i barnevernet, er det viktig at de er basert på solid kunnskap. Det er derfor lagt opp til at tiltakene i fosterhjemsmeldingen skal evalueres. Videre har Bufdir fått i oppdrag å kartlegge hva kommunene faktisk tilbyr sine fosterhjem, både i form av økonomiske rammer, oppfølging og veiledning. Departementet har også nylig lyst ut en ekstern gjennomgang av hvordan Bufetat og kommunene jobber med fosterhjemsrekruttering. Leverandøren som får oppdraget, skal blant annet gi kunnskapsbaserte anbefalinger om bistandsplikten for fosterhjem, om private aktørers rolle på fosterhjemsområdet kan rammes inn på en bedre måte, og eventuelt hvordan dette bør gjøres.

Flere viktige tiltak fra fosterhjemsmeldingen er nylig satt i verk. Lovendringer fra kvalitetsløftet, Prop. 83 L (2024-2025), trådte i kraft ved nyttår. Dette betyr at fosterhjemsområdet er under endring, og at forbedringer vil merkes i tiden som kommer. Jeg mener ytterligere tiltak må utformes basert på det kunnskapsgrunnlaget vi nå utvikler.

Det er viktig at vi ikke forhaster oss med endringer vi bare kan håpe vil virke. Vedtak basert på et mangelfullt kunnskapsgrunnlag gir høy risiko for at de vil virke mot sin hensikt og dermed bidra til å vanskeliggjøre måloppnåelsen på fosterhjemsområdet ytterligere. Jeg vil i denne forbindelse minne om Dokument 3:10 (2024-2025) om årsaker til utfordringer på barnevernsområdet, og især Riksrevisjonens anbefaling om «å sørge for at endringer i barnevernet blir tilstrekkelig utredet før iverksetting».

Jeg har følgende kommentarer til de enkelte forslagene:

Forslag 1: Stortinget ber regjeringen sørge for at fosterforeldre gis partsrettigheter.

Fosterforeldre er etter gjeldende rett ikke part i barnevernssaken. Spørsmålet om fosterforeldre automatisk bør gis partsstatus i en barnevernssak ble behandlet i Prop. 133 L (2020–2021) kapittel 15.4.4:

«Det å få partsstatus i en barnevernssak utløser omfattende rettigheter. Parter har blant annet rett til innsyn i sakens dokumenter, rett til å klage på vedtak, prosessuelle rettigheter og rett til kontradiksjon, altså en rett til å redegjøre for sitt syn. Departementet viser til at fosterforeldre er en sammensatt gruppe med ulik grad av tilknytning til barnet de ivaretar omsorgen for. Det skal mye til før fosterforeldre er å anse som part etter forvaltningsloven i en barnevernssak. Departementet fastholder også forslaget om å ikke lovfeste at en bestemt gruppe fosterforeldre, eller at fosterforeldre i visse spørsmål som skal behandles, skal gis partsstatus. Departementet mener at partsrettigheter til fosterforeldre også i slike tilfeller må innvilges etter en konkret vurdering i samsvar med forvaltningslovens regler.»

Departementet fastholdt disse vurderingene i kvalitetsløftet, jf. Prop. 83 L (2024–2025), og uttalte at dersom fosterforeldrene anmoder om partsstatus i klagesaken, må barnevernstjenesten og barneverns- og helsenemnda ved sin behandling gjøre en vurdering av om fosterforeldrene oppfyller vilkårene for å være part etter forvaltningslovens regler.

Forslaget har sammenheng med anmodningsvedtak nr. 441 av 14. januar 2025, der Stortinget ber regjeringen om å utrede hvordan man kan styrke partsrettighetene til fosterbarn og fosterforeldre ved flytting og/eller tilbakeføring.

Med kvalitetsløftet fikk fosterforeldre økte prosessuelle rettigheter med en ubetinget klagerett på vedtak om å flytte barnet etter barnevernsloven § 5-5, jf. § 9-8 andre ledd. Fram til 1. januar 2026 har fosterforeldre hatt uttalerett før vedtak om flytting og før vedtak om tilbakeføring, jf. barnevernsloven § 9-8. I tillegg kunne fosterforeldre gis klagerett etter en konkret vurdering.

I tillegg til at alle fosterforeldre nå har rett til å klage på flyttevedtak, har barn, uavhengig av partsstatus, fått klagerett på slike vedtak, jf. barnevernsloven § 12-3 a. Departementet uttaler i Prop. 83 L at en klagerett for fosterforeldre kan bidra til en reell klagerett også for barna.

Regjeringen skal komme tilbake til Stortinget med en vurdering når det gjelder styrking av fosterforeldres prosessuelle rettigheter ved tilbakeføring, dvs. utover dagens uttalerett, herunder om fosterforeldre også i visse tilfeller bør få rett til å klage på et vedtak om oppheving av vedtak om omsorgsovertakelse (tilbakeføring), jf. barnevernsloven § 5-7.

Det er imidlertid noe ganske annet enn å lovregulere at alle fosterforeldre skal ha partsstatus i en barnevernssak, og dermed utvide dagens velbegrunnede og etablerte partsbegrep (slik det kommer til uttrykk i forvaltningsloven og tvisteloven). Fosterforeldre er ikke en ensartet gruppe, og det er stor variasjon når det gjelder fosterforeldres tilknytning til barnet de ivaretar omsorgen for. Å gi fulle prosessuelle rettigheter til fosterforeldre må avveies mot den belastning det kan medføre både for barnet og for foreldrene i barnevernssaken. Behovet for å involvere fosterforeldre kan ivaretas ved å styrke enkelte prosessuelle rettigheter, eller ved å vurdere konkret behovet for partsrettigheter i den enkelte sak, uten at det gis automatisk til en hel gruppe.

Ut fra dette mener jeg vi framfor å endre reglene slik at fosterforeldre gis partsstatus som sådan, bør fortsette å vurdere hvilke prosessuelle rettigheter det er nødvendig å gi av hensyn til barnet.

Forslag 2: Stortinget ber regjeringen vurdere hvorvidt barn i fosterhjem skal ha mulighet til midlertidig å kunne stanse samvær.

Jeg viser til at vi med kvalitetsløftet, jf. Prop. 83 L (2024–2025), har gitt barnevernstjenesten en hjemmel til midlertidig stans av samvær fastsatt av nemnda eller domstolen, jf. barnevernsloven § 7-7. Bestemmelsen gir tydeligere hjemmel for å stanse samvær dersom det er fare for at barnet blir skadelidende hvis samværet gjennomføres.

I kvalitetsløftet fremgår det også at regjeringen vil vurdere videre om gjeldende rett i tilstrekkelig grad ivaretar barnets beste, og om barn blir godt nok beskyttet mot skadelig samvær, herunder om barnevernsloven bør åpne for en egen ordning for barn som har sterk motstand mot samvær. Dette gjelder også for barn i fosterhjem, og regjeringen vil komme tilbake til Stortinget på egnet måte.

Forslag 3: Stortinget ber regjeringen forsterke Bufdirs plikt til å gi bistand til kommunene ved å inkludere spesialiserte og forsterkede fosterhjem.

Spesialiserte fosterhjem er i barnevernsloven kategorisert som et tiltak Bufetat kan tilby som et alternativ til en institusjonsplass i særlige tilfeller, jf. barnevernsloven § 16-3 andre ledd bokstav c.

Regjeringen anerkjenner at det er gode erfaringer med spesialiserte fosterhjem og har ønsket økt bruk av spesialiserte fosterhjem. Det ble i 2023 bevilget økte midler til å rekruttere flere slike hjem. Bruken av spesialiserte fosterhjem har likevel gått ned, som følge av betydelige rekrutteringsutfordringer. Dette gjelder både hjem som Bufetat rekrutterer i egen regi, og spesialiserte fosterhjem som kjøpes fra private leverandører. Bufetat erfarer ikke at det er en ubrukt reserve av egnede, spesialiserte fosterhjem hos private leverandører.

I behandlingen av fosterhjemsmeldingen (Innst. 110 S (2024-2025)) ba flertallet i familie- og kulturkomiteen regjeringen om å utrede konsekvenser ved å innføre en bistandsplikt for spesialiserte fosterhjem. Departementet har utredet spørsmålet, og regjeringen har gitt sin vurdering i Prop. 1 S (2025-2026). Regjeringen vurderer at det ikke er tilrådelig å innføre en bistandsplikt for spesialiserte fosterhjem. I utredningen konkluderer departementet med at de sannsynlige negative konsekvensene er flere, og bør tillegges mer vekt, enn de sannsynlige gevinstene.

Departementet har vurdert at en bistandsplikt vil gi kommunene sterkere insentiver til å be om spesialiserte fosterhjem fremfor å velge andre tiltak. En bistandsplikt vil også gå på tvers av etablerte prinsipper for oppgavefordeling mellom stat og kommune på barnevernsområdet, og gå på tvers av målet om at flest mulig barn som vokser opp i

fosterhjem, skal gjøre det i nærhet til sitt opprinnelige oppvekstmiljø. Departementet viser også til at det ikke er noen automatikk i at en bistandsplikt i seg selv vil bidra til å løse rekrutteringsutfordringene.

Videre er det sannsynlig at en bistandsplikt vil endre på dynamikken i markedet for spesialiserte fosterhjem som kjøpes fra private leverandører, og innebære betydelig økte statlige kostnader. En bistandsplikt vil gi økt etterspørsel etter spesialiserte fosterhjem, men uten at tilbudssiden av den grunn styrkes. Private leverandører vil i en slik markedssituasjon ha et vidt rom for å heve prisene, mens Bufetat må velge mellom å bryte bistandsplikten eller å akseptere en høy pris. Dette kan gi en dynamikk vi har sett tidligere, da Bufetat, før forbudet i barnevernsloven § 15-7 tredje ledd, hadde anledning til å oppfylle bistandsplikt for ordinære, kommunale fosterhjem gjennom private kjøp. Utslag av dette er beskrevet i VG 8. mai 2017 ([Fosterhjemskongen](#)).

Det er et mål for regjeringen å bistå kommunene med å styrke ordinære (kommunale) fosterhjem med elementer som vi ser virker i spesialiserte fosterhjem. Dette er elementer som god og systematisk veiledning, tilgjengelig oppfølging, tilstrekkelig frikjøp og forutsigbare rammevilkår. Dette er elementer mange fosterforeldre savner, ifølge Norsk Fosterhjemsforenings medlemsundersøkelser, og som er viktige for barna i fosterhjemmene. I tråd med tiltak varslet i fosterhjemsmeldingen, er det nå etablert kompetansestøtteteam i alle Bufetats regioner som skal samarbeide med barnevernstjenesten og understøtte kommunenes fosterhjemsarbeid, og slik bidra til mer solide rammer rundt fosterhjemmene. Teamene skal primært være en rådgivende og koordinerende tjeneste for kommunene, men kan også bidra direkte inn med veiledning og oppfølging til fosterhjemmet ved behov.

Regjeringen har i statsbudsjettet for 2026 også disponert midler til et pilotprosjekt der staten og kommuner i et forpliktende samarbeid vil støtte opp om kommunale fosterhjem til barn med særskilte behov, med viktige elementer som vi kjenner fra dagens spesialiserte fosterhjem. Regjeringen mener disse tiltakene er bedre egnet til å møte utfordringene på fosterhjemsområdet enn å innføre bistandsplikt for spesialiserte fosterhjem.

Menon Economics har nylig utarbeidet en rapport på oppdrag fra Hovedorganisasjonen Virke, KS, Stiftelsen Crux, Stiftelsen Fyrlykta, Oslo Sanitetsforening Brusetskollen og Kirkens Bymisjon, «Analyse av spesialiserte fosterhjem» (Menon-publikasjon nr. 26/2026). Rapporten konkluderer med at spesialiserte fosterhjem samlet sett gir en betydelig positiv samfunnsøkonomisk avkastning sammenlignet med omsorgsinstitusjon. Den anslåtte gevinsten skyldes i hovedsak at spesialiserte fosterhjem har en betydelig lavere tiltakskostnad enn omsorgsinstitusjon. Analysen belyser imidlertid ikke scenarier der et forsterket kommunalt fosterhjem er et alternativ til spesialiserte statlig fosterhjem for målgruppen. I en slik sammenligning ville den samfunnsøkonomiske nytten og kostnaden av alternativene vært om lag like. Analysen er følgelig ikke et argument for spesialiserte fosterhjem sammenliknet med forsterkede kommunale. Hensynet til etablerte prinsipper for oppgavefordeling mellom staten og kommunene er heller ikke drøftet i rapporten.

Jeg vil advare mot å bruke denne rapporten for å begrunne et standpunkt om at det bør innføres bistandsplikt for spesialiserte fosterhjem. I sin diskusjon om bistandsplikt peker også Menon på risikoen ved å innføre en plikt uten et reelt tilbud. Dersom det innføres en plikt uten at kapasiteten til å rekruttere nye spesialiserte fosterhjem økes betydelig, peker Menon på at dette kan føre til et økt press på midlertidige og mindre egnede løsninger, noe som både kan svekke tilliten til ordningen og forutsigbarheten i systemet.

Utover bistandsplikt for spesialiserte fosterhjem, innebærer forslaget også å inkludere forsterkede fosterhjem i Bufetats plikt til å gi bistand til kommunene. Til forskjell fra spesialiserte fosterhjem er ikke forsterkede fosterhjem etablert som et tiltak i Bufetats tiltaksportefølje. Forslaget om å inkludere forsterkede fosterhjem i Bufetats plikt til å gi bistand til kommunene, kan derfor forstås på ulike måter. Det er i dag vanlig at kommunene setter inn ulike former for forsterkningstiltak til sine fosterhjem. Barnevernstjenesten har det helhetlige ansvar for å følge opp fosterfamilien, jf barnevernsloven § 9-6. Oppfølgingen skal være helhetlig og tilpasset familiens behov, og barnevernstjenesten må jevnlig vurdere behovene for økonomiske, praktiske og faglige virkemidler, jf. forskrift om fosterhjem § 9. Barnevernstjenestens avgjørelser om slike økonomiske og faglige virkemidler er enkeltvedtak som kan påklages til statsforvalter.

Med etableringen av kompetansestøtteteam legges det opp til at kommunene i større grad enn tidligere kan få bistand fra Bufetat i vurderingen og utformingen av forsterkningstiltak. Det er et formål med de nye tiltakene at de skal bidra til et mer helhetlig og dynamisk samarbeid mellom kommunene og Bufetat. Bistand fra kompetansestøtteteamene er et frivillig tilbud til kommunene og er ikke rettslig formalisert som en plikt for Bufetat.

Skillet mellom kommunale fosterhjem (med ulik grad av forsterkning) på den ene siden og statlige, spesialiserte fosterhjem på den andre siden er mindre enn betegnelsene skulle tilsi. Svært mange barn i kommunale hjem trenger mye av det samme som det barna i spesialiserte hjem får. Dette etterspørres også av fosterforeldrene i deres dialog med kommunene. Departementets vurdering er derfor at innsatsen og ressursene fremover bør ha alle fosterhjem som målgruppe, og at mye av den statlige innsatsen bør rettes inn mot å bistå kommunene i dette arbeidet. Departementet mener dette vil være en langt mer treffsikker ressursbruk, både personellmessig og økonomisk, enn en ordning med bistandsplikt for statlige hjem.

Forslag 4: Stortinget ber regjeringen sørge for at staten tar regningen dersom kommunene må kjøpe institusjonsplasser når ikke Bufdir kan tilby en egnet plass i fosterhjem.

Bufetat har plikt til å bistå den kommunale barnevernstjenesten med plassering av barn utenfor hjemmet, jf. barnevernsloven § 16-3 andre ledd. Formålet med bistandsplikten er å sikre at barn som har behov for tiltak utenfor hjemmet, får et egnet plasseringssted. Bistandsplikten innebærer at Bufetat, etter anmodning fra kommunen, skal bidra til å finne enten et egnet fosterhjem eller en egnet institusjonsplass for det enkelte barn.

Bufetats økonomiske ansvar er regulert i barnevernsloven § 16-5. Det følger av bestemmelsens første ledd, tredje punktum, at Bufetats betalingsansvar gjelder for tiltak og tjenester som etaten selv tilbyr.

Dersom Bufetat ikke kan tilby et fosterhjem innen rimelig tid, er det etter gjeldende regelverk kommunen som har ansvaret for å ivareta barnet og finne midlertidige eller alternative løsninger. Konsekvensene av at Bufetat eventuelt ikke har levert et forsvarlig tiltak innen rimelig tid, er ikke regulert i loven.

Jeg har forståelse for at dette kan være krevende for kommunene, både faglig og økonomisk. Flere kommuner har i slike situasjoner opplevd å måtte håndtere svært krevende saker, med begrenset handlingsrom, og jeg anerkjenner at dette kan innebære betydelige belastninger lokalt. Samtidig er det viktig å understreke at barnevernsreformen bygger på et tydelig prinsipp om at kommunene har det helhetlige ansvaret for fosterhjemsomsorgen. Dette omfatter både det faglige ansvaret og betalingsansvaret. Når det gjelder de statlige tiltakene Bufetat har ansvar for, herunder institusjon og beredskapshjem, betaler kommunene en egenandel etter fastsatte satser.

Høyesterett skal i juni behandle spørsmålet om en kommune kan gå til sak mot staten for å kreve erstatning for brudd på bistandsplikten. Spørsmålet om kommunen har prosessuell adgang (rettslige interesse) til å fremme søksmål mot staten har vunnet fram i både tingretten og lagmannsretten, og statens anke er nå tatt inn til behandling i Høyesterett. Utfallet av saken kan få betydning for forståelsen av rettsvirkningene av bistandsplikten, men endrer ikke utgangspunktet for dagens ansvarsdeling.

Utfordringene som er dokumentert de senere årene knytter seg i stor grad til kapasitet, kvalitet og beredskap i tiltaksapparatet. Disse utfordringene må etter min vurdering først og fremst møtes gjennom målrettede tiltak som styrker fosterhjemsrekrutteringen og institusjonskapasiteten, øker beredskapsvevnen og forbedrer samhandlingen mellom stat og kommune. Samtidig er det avgjørende å holde fast ved kommunenes ansvar for fosterhjemsomsorgen og den helhetlige oppfølgingen av barn, slik barnevernsreformen forutsatte.

I lys av dette vil forslaget endre de økonomiske insentivene kommunene står overfor i saker som allerede innebærer krevende faglige avveininger. Kommunene må i slike situasjoner vurdere barnets beste innenfor rammene av tilgjengelige tiltak og barnets behov, og det er viktig at de økonomiske insentivene støtter opp om gode faglige beslutninger. En endret kostnadsfordeling kan svekke insentivene til lokal rekruttering av fosterhjem og til å gi fosterhjemmene de nødvendige rammene for å ivareta barn med sammensatte behov. Samtidig kan det påvirke kommunenes vurderinger av valg mellom fosterhjem og institusjon, og gjøre det mer krevende å komme fram til pragmatiske løsninger i dialog med Bufetat. Dette gjelder både i vurderingen av hvilke barn som best bør ivaretas i fosterhjem, og i

situasjoner der Bufetat vurderer at et konkret fosterhjem kan være faglig forsvarlig gitt riktige rammer og oppfølging, herunder i tilfeller der det er risiko for brudd på bistandsplikten.

En slik endring vil i tillegg kreve endringer i gjeldende regelverk, herunder barnevernslovens bestemmelser om ansvars- og betalingsdeling mellom stat og kommune. Forslaget vil også ha betydelige økonomiske konsekvenser.

Forslag 5: Stortinget ber regjeringen sørge for at det i barnevernet innføres tett oppfølging av nyutdannede barnevernspedagoger, f.eks. gjennom utvikling av mentorordninger.

Det er den enkelte kommune som har ansvaret for nødvendig opplæring og veiledning av barnevernstjenestens personell. Jeg er likevel enig i behovet for tettere oppfølging av nyutdannede i barnevernet. Selv om barnevernspedagogene utgjør den største gruppen, rekrutterer barnevernstjenestene også personell fra andre utdanningsgrupper. Mange barnevernstjenester har dermed ansatte som ikke har en utdanning som er særskilt rettet mot arbeid i barnevernet, og som heller ikke har hatt praksis i barnevernet.

Regjeringen har derfor satt i gang en utprøving av veiledet førsteår i enkelte kommuner. I dette pilotprosjektet får utvalgte kommuner ressurser og støtte til å implementere et strukturert veiledningsprogram som dekker både faglige og praktiske aspekter av arbeidet i kommunalt barnevernet. Pilotprosjektet følgeevalueres og avsluttes ved utgangen av 2026. Stortinget vedtok i juni 2025 en ny hjemmel til å fastsette nærmere regler om veiledning for ansatte i kommunalt barnevern, jf. Prop. 83 L (2025-2026) Kvalitetsløftet i barnevernet. Pilotprosjektet vil gi nyttig kunnskap og erfaringer som vi vil bruke ved utformingen av en ny forskrift om veiledning av ansatte i barnevernstjenesten.

Jeg viser også til at regjeringen har satt i gang et arbeid med å utvikle en ny kompetansemodell for barnevernet. Formålet er å etablere en helhetlig struktur for hvordan barnevernet skal jobbe med å utvikle og vedlikeholde kompetanse hos ansatte. Kompetansemodellen skal inneholde tiltak rettet mot flere grupper, inkludert opplæring og veiledning av nyansatte.

Forslag 6: Stortinget ber regjeringen utrede behovet for en ordning med systematisk second opinion, eventuelt ved innhenting av ekstern vurdering i særlig vanskelige og krevende saker der det er uenighet mellom barnevernet og fosterfamilien.

Forslagsstillerne viser til at det i helsetjenesten er praksis for faglig veiledning og kollegial drøfting. Det er det også i barnevernet. I mange barnevernstjenester er det bygget opp gode systemer for veiledning, samarbeid mellom saksbehandlere og kvalitetssikring fra fagrådgivere eller ledelse. I tillegg kan barnevernet benytte seg av sakkyndige, for eksempel når tjenesten mangler kompetanse om et saksforhold eller begrenset tema eller der tjenesten

har behov for faglig støtte. I 2024 mottok Barnesakkyndig kommisjon 510 rapporter til kvalitetsvurdering, hvorav om lag 45 prosent ble gjennomført på oppdrag fra barnevernstjenesten.

Regjeringen har satt i gang flere tiltak for å støtte kommunene i særlig krevende barnevernssaker. For saker som gjelder barn i fosterhjem, er det nylig opprettet kompetansestøtteteam i alle Bufetats regioner. Teamene skal bistå kommunene i enkeltsaker, identifisere ressurser og risikofaktorer, og anbefale stabiliserende tiltak rundt barnet og fosterhjemmet. Bufetat skal primært være en koordinerende og rådgivende aktør for kommunen, men kan også være en utøvende tjeneste og selv iverksette tiltak i en midlertidig periode.

Bufdir har fått i oppdrag å gi kommunene mer informasjon om organisasjoner og kompetansemiljøer som har kunnskap og tiltak knyttet til målgrupper og sakstyper som mange barnevernstjenester strever med. I tillegg skal de vurdere om hvorvidt det trengs mer kapasitet i eksisterende veiledningstilbud og om det bør utvikles nye tilbud. Bufdir har også fått i oppdrag å utrede ordninger for å gi kommuner bistand i krevende saker. Det skal blant annet ses hen til et forslag fra NOU 2023: 7 om at Bufetat burde bistå i saker der det er høy usikkerhet om hvilken hjelp barnet trenger og om omsorgssituasjonen er god nok. Det kan også her være relevant å nevne fosterforeldres klagerett på vedtak om å flytte barnet etter barnevernsloven § 5-5, jf. § 9-8 andre ledd.

Jeg vil videre vise til at fosterforeldre kan klage på avgjørelser som gjelder oppfølging fra barnevernstjenesten. Tidligere har det vært lagt til grunn at forholdet mellom fosterforeldre og barnevernstjenesten er regulert som en privatrettslig avtale, men departementet har siden 2023 lagt til grunn at avgjørelser barnevernstjenesten tar om rammene for fosterhjemsoppdraget, herunder økonomiske rammer og oppfølging av fosterhjemmet, er å anse som enkeltvedtak etter forvaltningslovens regler, se [informasjonsskriv](#) og omtale i [barnevernsrundskrivet](#) kapittel 42.9.1.

Dette innebærer at barnevernstjenesten må fatte vedtak om / hvilken oppfølging fosterhjemmet skal få, og at fosterforeldrene kan påklage vedtaket til statsforvalter (eller til Bufdir dersom det gjelder et fosterhjem Bufetat har ansvar for, jf. barnevernsloven § 16-3 andre ledd) som kan gi en ny og uavhengig vurdering. Dette kan bidra til mer forutsigbarhet og bedre rettssikkerhet for fosterforeldrene med mulighet for å få overprøvd barnevernstjenestens avgjørelser.

Forslag 7: Stortinget ber regjeringen opprette mentor-/veilederroller hos personer med minoritetsbakgrunn, til fosterfamilier som ivaretar barn med minoritetsbakgrunn.

Når et barn med minoritetsbakgrunn bor i et fosterhjem der fosterfamilien har en annen kulturell bakgrunn, må barnevernstjenesten sørge for at barnets tilknytning til egen kulturell bakgrunn sikres gjennom andre tiltak. Kommunen kan bruke eksterne mentorer eller

veiledere i fosterhjemsoppfølgingen dersom det er hensiktsmessig, slik representantene peker på. I tillegg kan kommunene utforske hvorvidt det er personer i barnets nettverk som kan bidra til kontinuitet og sørge for tilknytning til språk, kultur og religion, for eksempel gjennom oppdrag som besøkshjem eller støttekontakt. Familieråd kan være en god metode for å finne ressurspersoner i barnets nettverk som kan stille opp som støtte for barnet og fosterhjemmet. Dette ble framhevet av regjeringen i forbindelse med fosterhjemsmeldingen, Meld. St. 29 (2023-2024).

Ivaretagelse av barn med en annen kulturell bakgrunn kan være krevende for mange barnevernstjenester og fosterforeldre. Det er derfor tatt skritt for å styrke kompetansen om minoriteter og mangfold blant barnevernsansatte og fosterforeldre. I utviklingen av opplæringsprogrammet Solid er minoritetsperspektivet styrket med opplæring om kulturelle rettigheter, mangfoldskompetanse, identitetsutvikling og kontinuitet. Bufdir er også i ferd med å utvikle et nytt etterutdanningsprogram om mangfold for ansatte i barnevernet.

Regjeringen varslet i fosterhjemsmeldingen at det er behov for forbedringer i oppfølgingsarbeidet barnevernet gjør på dette området. Bufdir er derfor i gang med å vurdere særskilte ordninger for oppfølging og veiledning av fosterhjem som tar imot barn med en annen kulturell bakgrunn. Tiltak rettet direkte mot barnet vurderes også.

I tillegg er Bufdir gitt i oppdrag å utvikle råd om bruk av brobyggere i barnevernet. Dette er en ordning hvor en person formidler mellom to parter med ulik kulturell bakgrunn, i situasjoner der kultursensitivitet og forståelse av konteksten er viktig for å lykkes med kommunikasjon, samarbeid og konflikthåndtering. Formålet med å utvikle råd er å sørge for at flere kommuner kan bruke brobyggere på riktig måte og at man unngår misforståelser og feil.

Forslag 8: Stortinget ber regjeringen sørge for at frikjøpte fosterforeldre har rett til tjenestepensjon, yrkesskadedekning og sykepenger fra første dag.

Frikjøpte fosterforeldre er ikke å anse som arbeidstakere etter arbeidsmiljøloven, men har status som oppdragstakere. Begrunnelsen er at oppdragets karakter avviker fra et ordinært ansettelsesforhold på flere måter. For eksempel passer ikke reglene om arbeidstid og ferie, og barnevernstjenestens rolle er å veilede og støtte, mer enn å styre og kontrollere. Arbeidstakerbegrepet skal være dynamisk og vurderes konkret. Høyesterett har nylig bekreftet at beredskapshjem i Oslo kommune er korrekt klassifisert som oppdragstakere og ikke arbeidstakere, slik at de ikke hadde krav på fast ansettelse i Oslo kommune (jf. [HR-2025-2516-A](#)).

Fra 1. januar 2026 følger det av barnevernsloven at frikjøpte fosterforeldre (som helt eller delvis ikke er i annet arbeid på grunn av fosterhjemsoppdraget,) har krav på godtgjøring fra barnevernstjenesten for å kompensere for manglende opptjening av tjenestepensjon. Det innebærer ikke å innføre en tjenestepensjonsordning for fosterforeldre, men å sørge for at fosterforeldre ikke kommer dårligere ut økonomisk dersom de ikke er tilknyttet en

tjenestepensjonsordning. Fosterforeldre som har et ansettelsesforhold ved siden av fosterhjemsoppdraget, vil normalt være medlem i den aktuelle arbeidsgiverens tjenestepensjonsordning og opptjener tjenestepensjon der. Jeg viser i denne sammenheng til omtalen i Prop. 83 L (2024–2025) Kvalitetsløftet i barnevernet, hvor det blant annet fremgår at formålet med ordningen er å gi fosterforeldre en godtgjøring tiltenkt pensjonssparing, samtidig som kommunene gis fleksibilitet til å tilpasse kompensasjonen til den enkelte fosterforelder. Det er videre vist til at noen fosterforeldre kan ha gunstigere ordninger gjennom arbeidsgiver de frikjøpes fra, og at enkelte barnevernstjenester allerede har praksis for å videreføre slike ordninger.

Barnevernstjenesten plikter å dekke person- og tingskade som barnet påfører fosterhjemmet. Fosterhjemsutvalget (NOU 2018: 18) foreslo at behovet for en forsikringsordning for personskader i fosterhjemmet burde utredes. Regjeringen har gitt sin vurdering i fosterhjemsmeldingen, Meld. St. 29 (2023-2024). Det legges til grunn at kommunen skal dekke utgifter i forbindelse med skader barnet påfører fosterhjemmet, når skaden ikke kan tilskrives fosterforeldrenes åpenbare forsømmelse i å forhindre skadene. Bakgrunnen er at fosterforeldrene ikke skal tape økonomisk på å påta seg et oppdrag på vegne av det offentlige. Fosterforeldre har som oppdragstakere ikke yrkesskadedekning, men kan tegne frivillig yrkesskadetrygd i folketrygden etter § 13-13 på lik linje med selvstendige næringsdrivende. Det følger ikke eksplisitt av dagens regulering om barnevernstjenesten skal tegne forsikring eller dekke utgifter til forsikring, men det er ikke tvil om at kommunen har det økonomiske ansvaret ved eventuelle skader. Regjeringen har varslet i fosterhjemsmeldingen at departementet vil tydeliggjøre kommunens ansvar i forskrift.

Som frilansere har fosterforeldre rett til sykepenger med 100 prosent dekning fra 17. fraværsdag, jf. folketrygdloven § 8-38. For å få full sykepengedekning fra første fraværsdag kan man tegne tilleggsforsikring etter folketrygdloven § 8-39. Behovet for slik forsikring bør avklares mellom fosterforeldrene og barnevernstjenesten i forbindelse med inngåelse av fosterhjemsavtalen. En eventuell forsikring bør dekkes av barnevernstjenesten. Sykepenger ytes med utgangspunkt i at inntekten i det arbeidet en er sykmeldt fra, har bortfalt. For å ha rett til sykepenger må blant annet den totale arbeidstiden være redusert med minst 20 prosent på grunn av sykdommen. Beregningen av den totale arbeidstiden omfatter normalt både fosterhjemsoppdraget og arbeidsforhold som fosterforelder eventuelt måtte ha i tillegg til fosterhjemsoppdraget.

Arbeids- og inkluderingsdepartementet har vurdert de sosiale ordningene for selvstendig næringsdrivende og frilansere, som også gjelder for fosterforeldre, i [Prop.1 s \(2025-2026\)](#) s. 136. Regjeringen har etter en samlet vurdering lagt til grunn at rettighetene er gode, særlig sett i sammenheng med de samlede skatte- og avgiftsinnbetalingene de har, og at det ikke er grunn til å endre innretningen på de sosiale ordningene for frilansere og selvstendig næringsdrivende.

Folketrygdens ordninger skal være universelle, og det er i utgangspunktet ikke ønskelig med særordninger for enkelte grupper. Eventuelle avvikende ordninger for fosterforeldre bør derfor avtales eller reguleres på annen måte.

Felles for spørsmålene om tjenestepensjon, yrkesskadedekning og sykepenges er at de følger av fosterforeldres status som oppdragstakere. Regjeringen har derfor valgt løsninger som kompenserer for konkrete ulemper ved frikjøp, uten å endre fosterhjemsoppdragets grunnleggende rettslige innretning. Jeg mener dette er den beste løsningen for å ivareta det særegne ved fosterhjemsoppdraget og samtidig sørge for at det ikke er en økonomisk ulempe eller byrde å bli fosterforeldre.

Forslag 9: Stortinget ber regjeringen kartlegge om det kan finnes muligheter for at frikjøpte fosterforeldre kan beholde sine rettigheter gjennom sin eksisterende arbeidsgiver under permisjon, ved at kommunene refunderer alle lønnskostnader gjennom refusjon direkte til arbeidsgiver.

Jeg viser til omtalen under forslag 8, der det redegjøres for frikjøpte fosterforeldres rettigheter og rammevilkår, herunder kompensasjon for manglende opptjening av tjenestepensjon, adgangen til frivillig yrkesskadetrygd og retten til sykepenges etter folketrygdlovens regler, samt muligheten for å tegne tilleggsforsikring. Basert på representantforslaget legger jeg til grunn at formålet med dette forslaget er å gi fosterforeldre tilgang til disse rettighetene ved at de beholder sitt ordinære ansettelsesforhold og lønn under permisjon, og dermed også de rettigheter som følger av dette.

Fosterforeldre som har et ordinært arbeidsforhold utenfor fosterhjemsoppdraget, har etter arbeidsmiljøloven rett til permisjon ved overtagelse av omsorg for fosterbarn. Permisjonsretten er som hovedregel ulønnet, og arbeidsgiver har ikke plikt til å utbetale lønn i permisjonsperioden. Når barnevernstjenesten vurderer at det er nødvendig at en fosterforelder er hjemme for å ivareta barnet, benyttes frikjøp. Frikjøp innebærer at kommunen yter kompensasjon direkte til fosterforelder for tapt arbeidsinntekt, og fosterforelder utfører i denne perioden fosterhjemsoppdraget som oppdragstaker for kommunen. Denne modellen er valgt for å gi kommunene fleksibilitet til å tilpasse frikjøp etter barnets behov, for å unngå å etablere arbeidsgiveransvar eller tredjepartsforhold mellom kommune og privat arbeidsgiver, og for å holde frikjøpsordningen innenfor rammen av fosterhjemsavtalen og barnevernets ansvarsområde.

En ordning der kommunen refunderer lønnskostnader direkte til fosterforelderens arbeidsgiver, vil innebære en vesentlig endring fra dagens innretning av frikjøp i fosterhjemsomsorgen. En slik modell etablerer en tredjepartsrelasjon der kommunen i praksis finansierer et lønnsforhold den ikke er part i. Dette reiser flere prinsipielle og praktiske spørsmål. Det vil blant annet måtte avklares hvordan en slik ordning forholder seg til skillet mellom arbeidstaker og oppdragstaker, og hvordan man kan unngå at fosterforeldre

i realiteten blir behandlet som arbeidstakere i barnevernet, med rettigheter og plikter som ikke er tilpasset fosterhjemsoppdragets karakter, herunder regler om arbeidstid, ferie og styring.

Videre vil en slik ordning kunne skape betydelig administrativ kompleksitet for kommunene, særlig knyttet til håndtering av lønn, refusjon, sykefravær og varighet av permisjon. Ordningen vil også kunne føre til ulik behandling av fosterforeldre, avhengig av om de har arbeidsgiver, hvilken type arbeidsgiver de har, og hvilke ordninger som gjelder i det aktuelle arbeidsforholdet. Fosterforeldre uten ordinært arbeidsforhold vil ikke omfattes av en slik modell, noe som kan forsterke forskjeller innen fosterhjemsomsorgen.

Forslaget reiser også spørsmål om økonomiske konsekvenser. Selv om det legges til grunn at det fortsatt er kommunen som bærer kostnaden ved frikjøp, vil en refusjonsmodell kunne påvirke nivået på frikjøp, herunder omfang og varighet, og dermed kommunenes samlede utgifter. Dette skiller seg fra ordninger som foreldrepenger, der staten dekker kostnader innenfor fastsatte rammer. En slik modell vil derfor måtte vurderes grundig opp mot kommunal økonomistyring og prioriteringer.

På denne bakgrunn er min vurdering at dagens frikjøpsordning, sammen med de ordningene som er gjennomført eller under innføring, og som det er redegjort for under forslag 8, samlet sett gir en hensiktsmessig og fleksibel ramme for å ivareta frikjøpte fosterforeldres rettigheter. Samtidig er det viktig at kommunene gis god veiledning om hvordan disse ordningene kan benyttes og tilpasses i praksis, slik at fosterforeldre ikke påføres en urimelig økonomisk risiko ved å påta seg et fosterhjemsoppdrag.

En ordning med kommunal refusjon av lønn direkte til arbeidsgiver vil innebære vesentlig endring i dagens innretning og fremstår ikke som en mer treffsikker eller hensiktsmessig løsning enn dagens frikjøpsordning sett i lys av de rettslige, økonomiske og administrative hensynene som er omtalt ovenfor.

Forslag 10: Stortinget ber regjeringen, gjennom forslag til nødvendige lovendringer, sikre at private og ideelle aktører igjen kan bidra til rekruttering, opplæring og oppfølging av fosterhjem gjennom arbeidsgiveransvar.

Det følger av barnevernsloven § 15-7 fjerde ledd at barnevernstjenesten ikke kan plassere barn i et fosterhjem som har inngått avtale med en privat tjenesteyter om godtgjøring for eller innholdet i fosterhjemsoppdraget. Formålet med bestemmelsen er at barnevernstjenesten skal kunne utøve nødvendig styring og kontroll med fosterhjemmene de har ansvaret for, og at utgiftene til kommunale fosterhjem ikke kommer ut av kontroll.

Regelverket er ikke til hinder for at private aktører rekrutterer fosterhjem. Dersom en privat leverandør har rekruttert et fosterhjem, kan det tilbys kommunen mot en avtalt engangssum. Fosterhjemmets betingelser vil da avgjøres av kommunen. En tilsiktet konsekvens av dette

er at en privat aktør ikke kan rekruttere ved å gi fosterhjem bedre vilkår enn andre. Dette er viktig for å unngå at Bufetat og kommunene i sitt arbeid med å rekruttere fosterhjem blir overbydd av private leverandører. Det er også viktig for å unngå at de private leverandørene overbyr hverandre og på den måten pådrar seg kostnader som deretter vil bli lagt over på det offentlige. Videre bør økonomi ikke bli en for sterk motivasjon til å bli fosterhjem. Fosterforeldre bør ikke tape økonomisk på å bli fosterforeldre, men deres vesentligste motivasjon bør ligge i ønsket om å utgjøre en forskjell for et barn som trenger et nytt hjem.

Forbudet er heller ikke til hinder for at kommunen kjøper bistand fra en privat leverandør til oppfølging eller veiledning til fosterhjemmet.

Departementet har lyst ut en ekstern gjennomgang av hvordan Bufetat og kommunene jobber med fosterhjemsrekruttering. Det overordnede formålet med oppdraget er å fremskaffe kunnskap til bruk i departementets arbeid med politikkutvikling på fosterhjemsområdet. Som en del av oppdraget skal den valgte leverandøren undersøke hvilke sannsynlige konsekvenser lovendringen om bruk av private aktører fra 2023 har hatt for tilgangen til fosterhjem. På bakgrunn av funn fra gjennomgangen skal den valgte leverandøren også gi anbefalinger om hvordan rekrutteringen av fosterhjem kan styrkes og eventuelt organiseres på en bedre måte. Dette omfatter hvordan private aktørers rolle på fosterhjemsområdet reguleres. Jeg mener eventuelle endringer i den rettslige reguleringen av private aktørers rolle bør bygge på dette kunnskapsgrunnlaget.

Med hilsen

Lene Vågslid

Brevet er godkjent elektronisk

